

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. VI. Nubes Christo ascendenti obvia, Angelorum ad Apostolos verba,
Impressa rupi vestigia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

tutum actiones exercere, & dura pati. Pro se quisque possit dicere: Ideo omnia sustineo, ut ego salutem consequar, que est in Christo IESU, cum gloria celesti. Christi ascensio potentissima est ad omnem virtutis cultum exhortatio: quod enim præcessit caput, eò sequentur membra, si capiti suo manebant subiecta. 9. Ascendit Christus in caelum, ut nostram augeter fidem. Ad Patrem, inquit, vado, & jam non videbitis me. Atqui verò beati qui non viderunt & crediderunt. Hanc fidem Ascensione Domini auctam, ait beatus Leo, non vincula, non carceres, non exilia, non fames, non ignis, non laniatus ferarum, nec exquisita persequentium crudelitatibus supplicia terruerunt. Pro hac fide per universum mundum non solum viri, sed etiam femine, nec tantum impubes pueri, sed etiam teneræ virgines usque ad effusionem sanguinis decurrerunt. Hac fidei demonia eiecit, agritudines depulit, mortuos suscitavit. 10. Ad spem erigendam. Apertum Christi promissum est: Vado pater, & dabo vobis locum. Et si abiero & preparavero vobis locum, iterum venio, & accipiam vos ad meipsum, ut ubi sum ego, & vos sitis. Nam ubi fuerit corpus, illuc congregabuntur & aquila. Nimirum ascendit pandens iter ante nos. Per Ascensionem Domini non solum paradisi cives declarati sumus, sed jam etiam caeli adyta penetravimus in Christo. Ergo animos sursum vocatos desideria terrena non depriment, ad æterna jam electos peritura non avocent, viam veritatis ingressos, illecebræ non retardent; peregrinari nos meminerimus in hac absynthi valle, in qua etiam voluptatis aliquid & commodi blandiatur, non illud tamen nequiter amplectendum, sed transseundum fortiter. 11. Ad amorem inflammandum, ut ibi esset cor nostrum, ubi est thesaurus noster. Ecce amor noster triumphans Capitolium celeste subiit: plenissimis amoris affectibus sequamur. Subvolemus ad alta? bonum est nos ibi esse. Sine aliter sequi non liceat, saltem ad Christi triumphantis curram hæreamus vinciti, appendix ultime triumphi. Et dum imus, aut dum volamus, hilares simul cantemus:

*Salutis humana factor
IESU, voluptas cordium,
Orbis redempti conditor,
Et casta lux amantium.
Tu dux ad æstra, & semita.
Sis meta nostris cordibus,
Sis lacrymarum gaudium,
Sis dulce vite premium.*

Hanc amoris flammam beatus Gregorius sentiens clamat: Triste nos post te, curremus in odorem unguentorum suorum. Unde, fratres carissimi, oportet ut illum sequamur corde, ubi eum corpore ascendisse credimus. Desideria terrena fugiamus: nihil nos jam delectet in infimis, qui Patrem habemus in caelis. Ecce iste venit saliens in montibus. Veniendo quippe ad redemptionem nostram, quosdam, ut ita dicam, saltus dedit. Vultis ipsos ejus saltus cognoscere? de calo venit in uterum, de utero venit in præsepe, de præsepi venit in crucem, de cruce venit in sepulchrum, de sepulchro rediit in caelum. 12. Ut Christus homo legationis suæ veluti rationem redderet, & tantæ molis opere felicissimè peracto, novum toti caelo gaudium inferret. Ita præci Patres loquuntur. Cyprianus hanc triumpho gloriam expendens: Nec linguis hominum, inquit, nec Angelorum, nec cuiusquam acuminis ingenii definiri potest, que Patris in reditu filij hilaritas fuerit, perinde ac si ulla ad immortale illud gaudium esse accessio potuerit. Hoc ipsum ponderans Epiphanius: Christus hæc festo, stus, ait, ingenti gaudio triumphans, ovem humana nature humeris impostam Patri obrulit, atque pro tali munere, nunc Spiritus sancti quod redderet, impetravit. Aureus orator Chrysostomus, Et hæc vobis, inquit, dicta sunt, propter corpus quod Christus obrulit: igitur nostra nature primitias obrulit Patri, & oblatum donum miratus est Pater, quod & tanta dignitas offerebat, & quod offerebatur nullâ maculâ

sedabatur. Nam & suis manibus suscepit oblatum, & sua sedis fecit esse participem, & quod plus, ad dexteram suam collocavit. Cognoscimus, quis est ille, qui audivit, Sede ad dexteram meam; que natura est, qui Dens dixit, Esto meæ participes sedis? Illa natura est, que audivit, Terra es, & in terram ibis. Non enim ad omnem gloriam calos transisse susceperat, non cum Angelis stare, sed calos transivit, supra Cherubin ascendit, ultra Seraphim elevaris, nec ante stetit, nisi sedem Dominicam meruisset. Vide quo spatio caelum separatur à terrâ, imò terra, quando ab inferis est, & ipsum caelum quanto ab altiore caelo separatur, & de altiore caelo ad Angelos quantum spatio est, ad superiores etiam potestates, ad ipsam quoque Dominicam sedem. Per hæc omnia natura nostra elevarata est, ut homo, qui loco tam humiliter tenebatur, ut descendere non possit ulterius, ad tam excelsum sedem elevaretur, ut altius non possit ascendere.

§. VI. Nubes Christo ascendenti obvia, Angelorum ad Apostolos verba, impressa rupi vestigia.

ET nube susceptum eum ab oculis eorum. Hanc nubem veluti scellam curulem misit obviam Pater Filio. Hinc eam Alphonsus Abulensis Tostatus sedis instar & throni fuisse opinatur. Hæc nube eximii splendoris indubiè fuit, eo sine submissa, ut ascendenti majestatem suo fulgore vel muta promulgaret, & spectantium oculis illum amœnissimum solem subderet. De nube hæc differens Chrysostomus, Elias, Chrysof. loquitur, in curru igneo, Christus in nube ascendit ad caelum. Quando servus vocabatur, curru mittebatur, quando Filius ascendebat, Dominica sedes occurrebat, nec tantum Dominica, sed & paterna. Nam & de Patre ejus ait Isaias, Ecce Ise, 19. v. 1. Dominus sedet in nube levi.

Sensum eò Christus ascendit, quod poterant Apostolorum oculi pertingere, dein illum nubes spectantibus subavit. Mox instar fulguris Christus dotæ agilitatis in cœpyreum sese caelum libravit, ubi supremus cœli terræque Dominus, possessionem nostrum omnium accepit: ut, quod Paulus dixit, imple-

Sed quo vestitu hic triumphator calos petiit? Sole splendore gloriæ vestitum censet Tostatus. Alii candidam ei vestem, purpuream alij assignant. Crederim ego veste communi, quâ utus ante mortem, Apostolis sese spectandum præbuisse. Nam cum iis familiariter agere, ab iis videri, tangi, & eum ipsum esse, non alium, qui in cruce pependisset, credi voluit. Atque in hac ipsâ veste in caelum rediisse probabilissimum, ita tamen ut eam gloriæ splendor radius & jubare partim candicante, partim purpurascente perfunderet. Has oculorum delicias cernebant nostræ religionis proceres, lætitiâ exultantes. Cumeque intuerentur in caelum, ait Lucas, intentis defixi oculis, & ut Ambrosius loquitur, suspensi hoc electabili aspectu, toti pendebant à caelo. Putat Alphonsus Salmeron, ultimam omnium defuisse videre filium, beatissimam Matrem Virginem; è reliquis eò altius quemque oculis secutum, quod plus promeritis excellisset. Attentius hæc expendenda religiosissimæ turba dicta, gestus, facta. Quis hæc omnium sensus, cogitationes, admiratio; qui animorum motus, quæ gaudiorum dulcedo, quæ amoris, lacrymarum, & spei suavitas, quæ in ipsâ tristitiâ fuerit jucunditas. Volare sibi sunt visi cum magistro per subime hoc iter. Prædictum illis, Amen, amen dico vobis: vidistis caelum apertum, & Angelos Dei ascendentes & descendentes supra Filium hominis. Viderunt. Nam, ecce duo viri adfuerunt iuxta illos in vestibus albis, qui & dixerunt: Viri Galilai, quid statis aspicientes in caelum? Hic IESVS qui assumptus est à vobis in caelum, sic veniet, quemadmodum vidistis eum euntem in caelum. Hoc loco interrogat Gregorius, Quid est, inquit, quod nato Domino non in albis in-

Cur Angelus vestibus, ascendente autem Domino in albis vestibus Angeli illi in Nativitate Christi non est, cum caelum Deus homo penetravit. Quia nascente Domino non videbatur divinitas humiliat, ascendente vero Domino est in albis vestibus, in humilitate exaltata. Albe etenim vestes exaltationi magis congruunt quam humilitati. In Ascensione ergo ejus Angelus in albis vestibus videri debuerunt, quia qui in Nativitate sua apparuit Deus humilis, in Ascensione sua ostensus est homo sublimis. Non ergo candidati descendunt Angeli ad nascentis, pugnantis, patientis, morientis Domini humilitatem, sed ad resurgentis & ascendentis triumphum & sublimitatem. Ut autem humaniter & apte ad persuadendum agerent, juxta illos adstiterunt, dixeruntque, Quid statis aspicientes in caelum? subductus est oculis amantissimus Magister, jam eum non amplius videre licet. Sed illum ad judicium scitote reditum eadem hac forma, qua ad immutabilem statum & aternitatis consortium ascendit. Sic ergo venit cum iisdem vulnerum vestigiis, cum nuce & signo crucis, cum duplici hominum & Angelorum turba, cum incredibili majestate, cum caelestium suorum benedictione, cum judiciaria potestate: venit in caelo descendens in eundem oliveti montem, quemadmodum vidistis eum ascendere in caelum. Vos qui deduxistis eum, suscipietis redeuntem, sed securi & assessores judicis. Quid ergo statis? Ite; jam ad labores & certamina vocamini. Ergo ad munus vobis demandatum vos accingite. Ite; non canitur triumphus ante victoriam. Ite bona oviculae luporum medio cingenda. Ite; vos lapides, gladii, cruces, tormenta varia, mors dira expectat. Sed per haec ardua itur ad astra. Magistrum in cruce finientem assidue cogitate. Non est discipulus melior Magistro. Ite & pugnae cum antiquo serpente, vel per mille mortes caelum vili emitur.

Psal. 131. vers. 7. S. Hieron. de des. ejus. De his pedum Christi vestigiis sanctus Hieronimus, Optatus Melivitanus, Paulinus, Severus Sulpicius, alique testantur, ea rupi mansisse impressa, cunctis perspicua, & miraculo indelebilia, locumque sine pavimento relictum, eo quod excuteret, men. l. 6. s. quidquid ad ornatum poneretur; hunc insuper, qua Paulinus ad Severum l. II. Severus Sulpicius l. 2. hist. sac. Cyrillus ca. 14. tech. 14.

Adrichom. in descript. Hierus. m. mer. 192. haec Christi Servatoris vestigia tot annorum centuriis permanserunt humo impressa, quidquid erasum inde fuerit & asportatum a Christianis. De his ipsis explicatissimè & cum fide Illustrissimus Dux Nicolaus Christophorus Radzivilius Princeps Polonus, qui ea ipsam spectavit, ita compendio testatur: Mons Oliveti cellus admodum & latus, ad duomiliaria ejus sese longitudo porrigit; plus spatii ambitu comprehendit. Quam urbem Hierosolyma respicit, amoenam praefert faciem, undique ficu & olivâ constitutus frequentissimâ. Istius montis Christi ascendentis vestigia cernuntur veluti saxo insculpta. Olim illic templum ab Imperatrice Helenâ erectum jam jacet dirutum. Turcæ ibi exiguum templum habent, cujus medio vestigium Christi unum saxo visitur, quod & ipsi barbari colunt & reverenter osequuntur.

Alterum vero vestigium exciderunt in rupe illâ Turcæ, & ut dicitur, in templum Christianis translulerunt. Turcicum illud templum Christianis ingredi negatum. Nam Caddi Praeses Syria religionis suae tenacissimus, ipsas etiam cruces a peregrinis parietibus appictas & odit & arcet. Iamque ante biennium sub capitis poena sanxit, ne Christianorum ulla ædem illam, in qua Christi vestigium est, ingrederetur. Hinc Polonus ille Princeps, quem dixi, ad ostium ædis substitit, & sacrum illud signum Domini pedis vestigium eminus cernens veneratus est. Hoc Zacharias vates velut digito monstrans, Stabant pedes ejus, inquit, supra montem Oliveti, qui est contra Hierusalem ad Orientem. Inde morem ad posteros transiisse, ut Christiani ad Orientem verbi precarentur, auctor est Athanasius.

Hæc mira oliviferi montis, & vestigiorum in eo impressorum venerabilis Beda posteris consignans, ita verbum de verbo expressit: In ejus summo vertice ubi Dominus ad caelos ascendit, Ecclesia rotunda, grandis, ternas per circuitum cameratas habet porticus desuper tectas. Interior namque domus propter Domini corporis meatum, camerari & regni non potuit, altare ad Orientem habens augusto culmine proctum, in cujus medio ultima Domini vestigia, caelo desuper patente, ubi ascendit, visuntur. Quæ, cum quotidie à credentibus terra tollatur, nihilominus manent, eamdemque adhuc speciem sui, velut impressa signata vestigiis servant. Et post nonnulla: In die Ascensionis Dominica, per annos singulos Missa peractâ, validi fluminis procella desursum venire consuevit, & omnes qui in Ecclesia fuerunt, terra prosternere. Totâ illâ nocte lucerna ardente, ut non illustrari tantum, sed & ardere mons & supposita loca videantur. Hinc in Palestina, Ægypto, alijsq; mundi templi usus lampadam conseruet.

Illud memoratu non indignum addi posse arbitror, quod notii Scriptores narrant. Hierosolyma profectus est cum sociis Lethaldus gene Burgundio. Vbi ad Olivarum montem pervenit, in cruce modum ad impressa Domini vestigia non sine lacrimis se abiecit, inde corporis pronum erigens diductis brachiis ita precatus: Domine Iesu, inquit, qui propter nos de sede majestatis tuae descendere dignatus es, ut humanum genus salvares, qui etiam ex hoc loco, quem oculis intueor, carne vestitus ad caelos, unde veneras, remeasti: tuam igitur omnipotentissimam bonitatem obsecro, ut si anima mea hoc anno è corpore migratura est, non hinc recedam, sed in conspectu ascensionis tuae id fiat, & hæc viâ postea gaudens ingrediar paradisum. Dixit, & in hospitium rediit, jamque cibi nauseans & somni appetens lectum petit cum his vocibus: Gloria tibi Deus. Monetur prandii jam parati. Ille valetudinem excusans, sibi gratiorem cibo quietem ait. Vesperi sacram Eucharistiam poscit, valedicit, moritur.

In hoc ipso monte ad hæc ipsa Domini vestigia beatus Ignatius Loiola, quoad ibi morari licuit, magnis gaudiis affluebat. Nova semper voluptas erat loca alia ex aliis obire, hunc praesertim montem, & in eo pedum sacrorum signa religiosè venerari. Nec vero consilium illi fuit, inde aliquando recedere, sed omnem ibi de cetero vitam, & hisce studiis, & traducendis ad Christum barbaris addicere. Sed loci Praeses opportunis eum consiliis in Hispaniam redire compulsi. Igitur posteaquam diligenter omnia pieque perlustrarat, datur ex more signum professioni, cum hic advena subitis cupiditatibus denuo exarsit, ad olearum montem revivere, & sacrorum pedum vestigia, quæ in lapide ibi Christus reliquerat, contemplari. Quare solus repente, nemine confcio, & quod periculi formidini plenum erat, nullis Turcarum praesidiis septus, eodem rediit, impensè

A lantur. Alterum vero vestigium exciderunt in rupe illâ Turcæ, & ut dicitur, in templum Christianis translulerunt. Turcicum illud templum Christianis ingredi negatum. Nam Caddi Praeses Syria religionis suae tenacissimus, ipsas etiam cruces a peregrinis parietibus appictas & odit & arcet. Iamque ante biennium sub capitis poena sanxit, ne Christianorum ulla ædem illam, in qua Christi vestigium est, ingrederetur. Hinc Polonus ille Princeps, quem dixi, ad ostium ædis substitit, & sacrum illud signum Domini pedis vestigium eminus cernens veneratus est. Hoc Zacharias vates velut digito monstrans, Stabant pedes ejus, inquit, supra montem Oliveti, qui est contra Hierusalem ad Orientem. Inde morem ad posteros transiisse, ut Christiani ad Orientem verbi precarentur, auctor est Athanasius.

Hæc mira oliviferi montis, & vestigiorum in eo impressorum venerabilis Beda posteris consignans, ita verbum de verbo expressit: In ejus summo vertice ubi Dominus ad caelos ascendit, Ecclesia rotunda, grandis, ternas per circuitum cameratas habet porticus desuper tectas. Interior namque domus propter Domini corporis meatum, camerari & regni non potuit, altare ad Orientem habens augusto culmine proctum, in cujus medio ultima Domini vestigia, caelo desuper patente, ubi ascendit, visuntur. Quæ, cum quotidie à credentibus terra tollatur, nihilominus manent, eamdemque adhuc speciem sui, velut impressa signata vestigiis servant. Et post nonnulla: In die Ascensionis Dominica, per annos singulos Missa peractâ, validi fluminis procella desursum venire consuevit, & omnes qui in Ecclesia fuerunt, terra prosternere. Totâ illâ nocte lucerna ardente, ut non illustrari tantum, sed & ardere mons & supposita loca videantur. Hinc in Palestina, Ægypto, alijsq; mundi templi usus lampadam conseruet.

Illud memoratu non indignum addi posse arbitror, quod notii Scriptores narrant. Hierosolyma profectus est cum sociis Lethaldus gene Burgundio. Vbi ad Olivarum montem pervenit, in cruce modum ad impressa Domini vestigia non sine lacrimis se abiecit, inde corporis pronum erigens diductis brachiis ita precatus: Domine Iesu, inquit, qui propter nos de sede majestatis tuae descendere dignatus es, ut humanum genus salvares, qui etiam ex hoc loco, quem oculis intueor, carne vestitus ad caelos, unde veneras, remeasti: tuam igitur omnipotentissimam bonitatem obsecro, ut si anima mea hoc anno è corpore migratura est, non hinc recedam, sed in conspectu ascensionis tuae id fiat, & hæc viâ postea gaudens ingrediar paradisum. Dixit, & in hospitium rediit, jamque cibi nauseans & somni appetens lectum petit cum his vocibus: Gloria tibi Deus. Monetur prandii jam parati. Ille valetudinem excusans, sibi gratiorem cibo quietem ait. Vesperi sacram Eucharistiam poscit, valedicit, moritur.

In hoc ipso monte ad hæc ipsa Domini vestigia beatus Ignatius Loiola, quoad ibi morari licuit, magnis gaudiis affluebat. Nova semper voluptas erat loca alia ex aliis obire, hunc praesertim montem, & in eo pedum sacrorum signa religiosè venerari. Nec vero consilium illi fuit, inde aliquando recedere, sed omnem ibi de cetero vitam, & hisce studiis, & traducendis ad Christum barbaris addicere. Sed loci Praeses opportunis eum consiliis in Hispaniam redire compulsi. Igitur posteaquam diligenter omnia pieque perlustrarat, datur ex more signum professioni, cum hic advena subitis cupiditatibus denuo exarsit, ad olearum montem revivere, & sacrorum pedum vestigia, quæ in lapide ibi Christus reliquerat, contemplari. Quare solus repente, nemine confcio, & quod periculi formidini plenum erat, nullis Turcarum praesidiis septus, eodem rediit, impensè

pense observaturus, in quam terra plagam dexterae, in quam levi pedis indicia spectarent: cultodis, quod alia omnia deferent, cultello forculaque in mercedem relicta. Interim advertitur ex adventu Ignatium desiderari. Hic alii metueri, & reducem increpare, sed & alter quispiam Christianum impendio commotior acerbe hominem turbideque accipere. Sed Ignatius nihil turbatus identidem intuebatur in Christum, quem tota e monte via anteambulationem secutus, non modicas voluptates hauriebat. Nimirum hunc montem olivarium gaudis & miraculis post moerores Christus nobilitavit: Mons iste rex montium, Christi precibus frequentatus, certaminis & lacte conficius, Servatoris Sanguine irrigatus, videbit & morientem Antichristum, & eadentem Satanam, & revertentem Christum judicem.

§. VII. Ad parandam cum Christo ascensionem variis priscorum Patrum hortatus.

ERGO quae sursum sunt quaeramus, ubi Christus est in dextera Dei sedens; quae sursum sunt sapiamus, & preparatas nobis sedes oculis praemietamur. Ascendit mortis victoria possessionem terrae promissa accepturus. Terra quam daturus est nobis Dominus Deus noster, terra optima est, ubi rerum omnium abundantia perficimur. Iam illic animo praegressus migremus, quod & corpus demum sequetur. Nam nos qui vivimus, qui relinquimus, simul rapiemus cum illis in nubibus obviaturus Christo in aera, & sic sepe cum Domino erubuerit vita nostra, tunc & nos apparebimus cum ipso in gloria.

Divino jussu portavit Aaron summus sacerdos nomina filiorum Israel in rationali iudicij super pectus suum, quando ingrediebatur sanctuarium, memoriale coram Domino in aeternum. En summus Pontifex noster sancta sanctorum ingressus nostra nomina deportavit ad Patrem. Gaudemus & triumphamus. Quod praecessit gloria capitis, eod spes vocatur & corporis Christi Ascensio nostra est proventus. Non solum enim, ait B. Leo, paradisi possessores sumati sumus, sed etiam caelorum in Christo superna penetravimus, ampliora adepti per ineffabilem Christi gratiam, quam per diaboli amiseramus victoriam. Augustino teste, Resurrectio Domini spes nostra est; Ascensio Domini glorificatio nostra est. Si ergo recte, si fideliter, si devote, si sancte, si pie Ascensionem Domini celebramus, ascendamus cum illo; & sursum corda habeamus. Servator noster ascendit in caelum, non ergo turbemur in terra. Ibi sit mens, & hic erit requies. Ascendamus cum Christo interim corde, ut cum dies eius promissus advenerit, sequamur eum corpore. Scire tamen debemus, Fratres, quia cum Christo non ascendit superbia, non avaritia, non luxuria, nullum vitium nostrum ascendit cum medico nostro. Et ideo si post mortem desideramus ascendere, debemus vitia & peccata deponere. Inter deponenda, prima sit omnium superbia a. Et videpe magnum miraculum. Altus est Deus: ergo te? fugit a te. Quare hoc? quia excelsus est, humilia respicit, & alta de longe cognoscit. Humilia de proximo respicit, ut attollat; alta de longe cognoscit. Humilia de proximo respicit, ut attollat; alta de longe cognoscit. Humilia de proximo respicit, ut attollat; alta de longe cognoscit.

Igitur qui fecerat omnia; ferebatur super omnia: Elevata est, o bone Iesu, magnificentia tua super calos. b. Ne prius elevata, quam depressa. Gloriam antecedit dejectio. Nam Salomone teste, antequam glorificetur, cor hominis humiliatur c. Prius in carcerem Ioseph dextruditur, quam in currum triumphalem elevetur: prius venditur ut mancipium, quam Aegypti prorex dicatur. Haec regia est via ad immensam caeli altitudinem. Hac via Dei Filius cum coetu tot Beatorum inter occursum & conflatum tot Angelorum ascendit, exhilarans & implens omnia. De quo Augustinus, Quam mirifico, ait, misterio noster Iesus Christus vel tactu corporis sui, vel transitu gloriae suae omne ad mo-

mentum creaturam sanctificat, vivificat, & illustrat? Aquas enim consecrat, dum baptizatur; terram sanctificat, dum sepelitur; mortuos suscitatur, dum resurgit; caelestia glorificat, dum ad caelum ascendit. Hinc unquam gaudio reges amplissima. Et revera magna, inquit summus Antistes Leo, & ineffabilis erat causa gaudendi, cum in conspectu sanctae multitudinis super omnium creaturarum caelestium dignitatem, humani generis natura conscenderet, si pergressura angelicos ordines, & ultra Archangelorum altitudines elevanda, nec ullis sublimitatibus modum suae profectionis habitura, nisi aeterni Patris recepta confesso, illius gloria sociaretur in throno, cuius naturae copulabatur in filio. Apostolorum gaudia beatus Lucas explicans, Et ipsi adorantes, ait, regressi sunt in Hierusalem cum gaudio magno: & erant semper in templo, laudantes & benedicentes Deum. Haec animo solvens Bernardus, Nunc, ait, vere adimplevit omnia, qui natus est inter homines, cum hominibus conversatus est, ab hominibus pro hominibus passus & mortuus est, resurrexit, ascendit, sedet ad dexteram Dei. Agnosco tunicam desuper contextam per rotam, quam superna illa mansio claudit; ubi adimpletus est, & adimplevit omnia Dominus Iesus Christus. Peruntamen quid mihi & solemnitatibus istis? Quis me consolabitur Domine Iesu, quia te non vidi in cruce suspensum, & in lividum, pallidum morte, quia non sum crucifixo compassus, obsecutus mortuo, ut saltem lacrymis meis loca illa vulnery delinirem? Quomodo me dereliquisti in salutatam, cum formosus in solitudine rex gloria in alta calorum te recepisti? Prorsus renuisset consolari anima mea, nisi me Angeli in voce exultationis praenissent, qui dixerunt: Vin Galilee, quid stas aspicientes in caelum? Hic Iesus qui assumptus est a vobis in caelum, sic venit, quem admodum eum vidistis euntem in caelum. Sic, inquit, veniet. Ergo ne veniet querere nos in illa tam singulari quam universalis processione, cum procedentis omnibus Angelis, & subsequenter hominibus universis, descendet iudicare vivos & mortuos? Procule dubio veniet, sed quomodo ascendit, non quomodo ante descendit. Humilis enim prius venit animas salvare, sublimis autem venit ad averitiam resuscitare, & configurare corpori claritatis suae ut infirmiori huic vasculo abundantioem impendere videatur honorem. Tunc enim videbitur cum potestate magna & maiestate, qui prius in infirmitate carnis laetatur. Intuebor & ego eum, sed non modo; video eum, sed non propere, ita ut haec secunda glorificatio priori glorificationi propter excellentem gloriam manifeste praeulceat. Manipulus primitiarum nostrarum Christus obtulit est, ad dexteram Patris assumptus, & assisit nunc vultui Dei pro nobis. Seder autem ad dexteram, habens in dextera misericordiam, in sinistra iudicium; & misericordiam multatim nimis, & iudicium multum nimis: in dextera aequam, in sinistra ignem immobiliter tenens.

Cum Bernardo exultans & gestiens Augustinus, Sanctus, inquit, & sollemnis dies illuxit. Exultemus & jucundemur in eo. Christus descendit, inferiora patuerunt. Christus ascendit, superiora claruerunt. Christus in sepulchro, mentium custodes. Christus in inferno, visitantur quiescentes.

Christus in caelo, credant omnes gentes. Ascendit ad Patrem per id quod homo erat, sed mansit in Patre per id quod Deus erat. Ascensionis ergo Dominica inchoatum & regale mysterium, quod Christus terram levavit ad caelum, totus cantum mundus, & festis agit gaudiis triumphos Domini, quia exiit a terra inopem, & de stercore exaltavit pauperem, eumque levavit ad Patrem. Pavet omne caelum, mutantur astra, concurrunt confestim fulmineus illa militia caelestis exercitus. Vident regem suum vive carnis manibus reportare, atque hoste debellato hominem in superna conscendere, agnoscunt in cicatricibus signa bellorum: adorant in carne vulnera jam sanata, ubi nihil peccati macula extinxerat, nec quidpiam suae virulentiae gravidus ille veneni draco vomuerat. Serpens enim vestigium in petra non fugebat. Plaudant agmina, tube sonant, laetis se miscencia blanda modulamina choros funduntur. Ecce confestim splendidum ille senatus caelestis ex regnis solvitur. Viderunt calices cuncti speciosum vulneribus Christum, spolia castris

Cor in Ascensione Domini sit gaudiorum leges amplissima. Leo ser. 1. de Ascen. Dom. pag. 204.

Luc. c. 24. v. 52. & 53.

Bern. 10. 7. ser. 2. de Ascen. Dom. pag. 251. & seq.

Acto. c. 1. vers. 11.

Aug. ser. 3. de temp. serm. 177. videtur Iesus alius quam Augustini calamus.

Aug. ser. 5. de Ascen. Dom. in ord. ser. 178. Neque hac putem, Augustinus sapient.

